

DIDYSIS TROŠKIMAS

Kaip suprasti pirmąją *Dvasinių Pratybų* frazę: „*Žmogus sukurtas Dievą, mūsų Viešpatį, garbinti, šlovinti ir Jam tarnauti, ir per tai išgelbėti savo sielą*“ (DP 23)?

Ar tai įstatymas? Jei taip, jis mane pasmerkia, nes reikia, kad visas mano gyvenimas būtų Dievo šlovinimas, garbinimas ir tarnystė Jam. Tačiau jis toks nėra. Vadinasi mano siela pražuvusi. Taip *Pratybų* prologas atveria prieš mus kaltės bedugnę.

Bet čia nekalbama apie įstatymą, nebent tai būtų ypatingas įstatymas, kaip įrašyta kitame, *Jėzaus Draugijos Konstitucijų*, prologe, t. y. „vidinis meilės ir mielaširdystės įstatymas, kurį Šventoji Dvasia įrašo ir įspaudžia į mūsų širdis“ (K 134). Bet neprabilkime taip greitai apie meilę ir Šventąją Dvasią. *Pratybose* kalbama apie egzistencijos „Pradžią ir pagrindą“ – Dievo troškimą.

Tai yra pirmasis žodis ir šv. Ignaco autobiografijoje, kurią jis papasakojo norėdamas parodyti, kaip Viešpats jį vedė: jis buvo „užsidedęs didžiuliu ir tuščiu garbės troškimu“ (A 1). Dar daug trūko iki užsidedimo „Dievą, mūsų Viešpatį, garbinti, šlovinti ir Jam tarnauti“. Vis dėlto, būtent čia Dievas jį pagavo.

Ignacas – troškimo žmogus. Ne tik Ignacas, bet „žmogus“, kiekvienas žmogus. Jis turi troškimų, radikaliau mąstant, jis pats yra troškimas. Kol nepasiekė savo pabaigos jis juda, o jį veda troškimas. Troškimas gyventi, pergyventi, pranokti patį save. Jis nusibrėžia sau tikslus, bet juos pasiekęs negali nurimti.

Kas slypi už tos daugybės troškimų, jei ne kankinimasis dėl vienintelio troškimo, troškimo to, Vienintelio? Žmogus yra troškimas, nes jis yra Kito sukurtas, to Kito traukiamas ir įkvepiamas net tuomet, kai Jį ignoroja.

Šia kančia jis dalijasi su visa kūrinija. Materija juda, augalai auga, gyvūnai yra veikiami savo instinktų. Žmogus yra pasaulį judinančio troškimo sąmonė. „*Kūrinija su ilgesiu laukia, kada bus apreikšti Dievo vaikai. Mat*

kūrinija buvo pajungta tuštybei – ne savo noru, bet pavergėjo valia – su viltimi, kad ir pati kūrinija bus išvaduota iš pragaišties vergovės ir įgis Dievo vaikų garbės laisvę. Juk mes žinome, kad visa kūrinija iki šiol tebedūsauja ir tebesikankina“ (Rom 8, 19–22). Niekas nėra Dievas, viskas kyla iš Dievo, viskas veržiasi į Dievą. Taigi „kiti dalykai žemėje sukurti dėl žmogaus, kad jam padėtų siekti tikslo, dėl kurio jis sukurtas“ (DP 23).

Pirmąją dvasinę patirtį Ignacas įgijo šio esminio troškimo šviesoje. Sveikdamas po sužeidimo jis svajojo apie žygdarbius, kuriuos atliktų tarnaudamas karališko kraujo damai. Tuo pačiu metu skaitė knygas, pasakojančias apie Kristaus ir šventųjų gyvenimus. Pamažu istorijos, kurias jis skaitė, susidūrė su noru pranokti save: „Kas būtų, jei aš padaryčiau tai, ką padarė šv. Pranciškus, ar tai, ką darė šv. Dominykas?“ (A 7). Džiaugsme, kuris jį apimdavo planuojant kaip sekti šventųjų pėdomis, jis atpažino tą esminį troškimą ir todėl vos pasveikęs paliko savo šeimą, turtus, apdarą ir leidosi į piligrimo kelią.

Kristaus gyvenimas ir šventųjų pavyzdys šį jo troškimą iškelė aikštėn. Kristus – nes jame glūdi visi žemės troškimai; šventieji – nes jie tuos troškimus išryškina. Jie ieškojo, kad atrastų, jie buvo surasti, kad su nauju įkvėpimu ieškotų Dievo.

Ignaciškojo dvasingumo kelias dabar yra atviras trokštančiajam. Kad būtų suviliotas perspektyvos atlikti didžiulį darbą arba pasižymėti tarnyboje dėl kilnaus reikalo, jis bus kviečiamas labiau atkreipti dėmesį į „Kristų, mūsų Viešpatį, amžinąjį Karalių, o prieš jį – visą pasaulį ir kaip jis visus ir kiekvieną atskirai šaukia“ (DP 95). Kad tik jis sustotų, atsiskirtų tam tikrą laiką nuo savo draugų ir pažįstamų, nuo įprastinių užsiėmimų tam, „kad stropiai ieškotų to, ko taip labai trokšta“ (DP 20).

Rekomenduojami skaitiniai:

Psalmės 42, 63, 84: *Dievo troškimas.*

Laiškas Romiečiams 8, 18–30: *Kūrinijos troškimas.*